

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy senátu Zdeňka Kühna, soudkyně Daniely Zemanové a soudce Miloslava Výborného v právní věci žalobce: **K.K.,** zast. Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti žalovanému: **Krajský úřad Pardubického kraje**, se sídlem Komenského nám. 125, Pardubice, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 5. 2015, čj. KrÚ 30859/2015/ODSH/13, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích ze dne 2. 12. 2015, čj. 61 A 23/2015-36,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.
Vymezení věci

[1] Magistrát města Pardubic, odbor správních agend, (dále jen „prvoinstanční správní orgán“) dne 1. 9. 2014 rozhodl (zkráceně vyjádřeno) tak, že žalobce je vinen tím, že řídil motorové vozidlo, ač nebyl držitelem příslušného řidičského oprávnění, čímž spáchal přestupek podle § 125c odst. 1 písm. e) bod 1 zákona o provozu na pozemních komunikacích; za to uložil žalobci zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 12 měsíců a pokutu ve výši 25 000 Kč. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce dne 13. 3. 2015 odvolání ze dne 12. 3. 2015; Krajský úřad Pardubického kraje toto odvolání zamítnul rozhodnutím shora uvedeným jako opožděné.

[2] Žalobu proti tomuto rozhodnutí krajský soud rozsudkem ze dne 2. 12. 2015, čj. 61 A 23/2015-36, zamítl. Uvedl, že podal-li žalobce odvolání dne 12. 3. 2015, podal jej zjevně po uplynutí lhůty k podání odvolání.

II.
Argumenty kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[3] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) v kasační stížnosti, resp. jejím doplnění, vytkl odvolacímu správnímu orgánu, že jeho odvolání proti rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu bylo zamítnuto jako opožděné nezákonně. Krajský soud tuto nezákonnost nenapravil; kasační stížnost se proto opírá o důvod dle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Stěžovatelova právní úvaha o včasnosti jím podaného odvolání vychází z řady dílčích argumentů týkajících se především otázek doručování.

[4] Stěžovatel namítal, že prvoinstanční správní orgán byl povinen stěžovateli doručovat písemnosti na elektronickou adresu (viz odst. [21], [22] a [23] kasační stížnosti), přičemž k této výtce se v odst. [22] přidružuje ještě stěžovatelova výzva k aplikaci principu proporcionality a zásady předvídatelnosti postupu státní správy.

[5] Stěžovatel dále namítal, že nebyl správním orgánem poučen, že mu nadále odmítá doručovat na elektronickou adresu; podle něj nestačí, bylo-li toto poučení obsaženo v usnesení ze dne 21. 7. 2014 doručovaném elektronicky. Mělo být i v tomto usnesení doručovaném na adresu trvalého bydliště (odst. [5], [6], [7], [8], [11], [12], [13], [14] kasační stížnosti).

[6] Krajský soud se dle stěžovatele rovněž nevypořádal s jeho námitkou, že je irelevantní, zda potvrdil, či nepotvrdil doručení usnesení ze dne 21. 7. 2014, neboť prý nejde o písemnost doručovanou dle § 19 odst. 4 správního řádu, a tedy se na její doručování nevztahuje § 19 odst. 8 tohoto zákona.

[7] Žalovaný k obsahu kasační stížnosti sdělil pouze tolik, že se „*zcela ztotožňuje*“ s rozsudkem krajského soudu.

III.
Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[8] Nejvyšší správní soud nejdříve posoudil formální náležitosti a předpoklady věcné projednatelnosti kasační stížnosti; konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, napadá rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná a že stěžovatel je řádně zastoupen (§ 105 a § 106 s. ř. s.).

[9] Důvodnost kasační stížnosti poté posoudil v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.); ověřil při tom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[10] Kasační stížnost není důvodná.

[11] K povinnosti doručovat na elektronickou adresu krajský soud zcela správně uvedl, že doručuje-li správní orgán písemnost na požadovanou elektronickou adresu a adresát převzetí písemnosti nejpozději následující pracovní den po odeslání zprávy nepotvrdí, pak správní orgán doručuje v souladu s § 19 odst. 8 správního řádu písemnost tak, jako by adresát o doručení na elektronickou adresu nebyl nepožádal. Správní orgán tedy není nadále povinen doručovat na elektronickou adresu. Ust. § 19 odst. 8 správního řádu je přitom nutné vykládat tak, že správní orgán je povinen zasílat na požadovanou elektronickou adresu pouze první písemnost v řízení zasílanou adresátovi, resp. první písemnost zasílanou adresátovi od okamžiku, kdy požádal o doručování písemností na elektronickou adresu. Pokud účastník převzetí této písemnosti nepotvrdí, je správní orgán oprávněn (jak již bylo uvedeno) veškeré další písemnosti tomuto adresátovi zasílat tak, jako by o doručování na elektronickou adresu nebylo požádáno (srov. též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 6. 2015, čj. 2 As 202/2014-50).

[12] Stěžovatel dále navrhoval aplikovat zásadu proporcionality, dle níž mu měl, jak argumentuje, správní orgán doručovat současně na adresu trvalého bydliště i na elektronickou adresu, protože jinak by zasáhl do práva žalobce na soudní přezkum. Zásada proporcionality (vyjádřená například v § 2 odst. 4 správního řádu) stanoví správnímu orgánu povinnost dbát na přiměřenost zvoleného řešení ve vztahu k okolnostem případu. V projednávané věci Nejvyšší správní soud nic nepřiměřeného na postupu správního orgánu prvního stupně vzhledem k popsaným okolnostem případu neshledává. Opačná námitka je z důvodu shora vysvětlených v odst. [11] nedůvodná. Nejvyšší správní soud již dříve konstatoval, pokus o doručení prostřednictvím veřejné datové sítě ve smyslu § 19 odst. 8 správního řádu je projevem vstřícnosti veřejné správy a je vázán na součinnost příjemce (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 5. 2017, čj. 4 As 76/2015-41).

[13] Stěžovatel také namítl, že v určitém procentu e-mailů nedojde k jejich doručení z technických důvodů; dle jeho mínění bylo v rozporu se zásadou proporcionality a předvídatelnosti postupu státní správy, aby *„v případě jednoho nedoručeného e-mailu mu bez dalšího nebyly již žádné další písemnosti doručovány na jím preferovanou adresu“*. Nejvyšší správní soud k tomu poznamenává, že smyslem doručování na elektronickou adresu je zásadně urychlení řízení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 8. 2015, čj. 9 As 60/2015-39, odst. [33]). A jak také uvedl například ve svém rozsudku ze dne 16. 7. 2015, čj. 9 As 261/2014-49, odst. [36], je *„[n]utno vzít v úvahu [...] skutečnost, že doručování na elektronickou adresu (e-mailem) není průkazné a ze strany veřejné moci garantované (oproti systému datových schránek), proto také procesní předpisy účinnost doručení svazují s aktivním jednáním na straně adresáta v podobě potvrzení doručení ve stanovené lhůtě, opatřené nadto uznávaným elektronickým podpisem adresáta (srov. § 19 odst. 8 správního řádu).“* Postup správních orgánů byl tedy i ve vztahu k této námitce přiměřený a zcela předvídatelný.

[14] Co se týče tvrzeného zásahu do stěžovatelova práva *„dozvědět se o rozhodnutí, které ‚brutálně‘ zasáhlo do jeho práv“*, Nejvyšší správní soud konstatuje, že zmocněnci stěžovatele K. S., jemuž stěžovatel udělil plnou moc dne 14. 7. 2014, bylo rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu doručeno náhradním způsobem dne 15. 9. 2014 řádně a v souladu s § 24 odst. 1 správního řádu, což potvrzuje doručenka přiložená k listu

č. 72 předmětného správního spisu. Je tedy očividné, že zmocněnec se s usnesením mohl seznámit a podat včas odvolání. K žádnému zásahu do práv stěžovatele v tomto ohledu tedy nedošlo.

[15] Stěžovatel správnímu orgánu dále vytýká, že jej nepoučil o tom, že mu nadále nebude zasílat písemnosti na elektronickou adresu. Nejvyšší správní soud se ani s touto výtkou neztotožňuje. Stěžovatelův odkaz na pasáž rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 8. 2015, čj. 9 As 60/2015-39, není případný, neboť tato část rozhodnutí se vztahuje na situaci, kdy účastník v souladu s § 19 odst. 3 správního řádu požádal o doručování na elektronickou adresu a správní orgán takové doručování odmítl provést. Tehdy je správní orgán skutečně povinen účastníkovi sdělit, že mu nebude na jím požadovanou elektronickou adresu doručovat a z jakých důvodů k tomu přikročil. Jiná situace však nastane, jestliže se správní orgán rozhodne doručovat písemnosti na požadovanou elektronickou adresu a adresát převzetí písemnosti nejpozději následující pracovní den po odeslání zprávy nepotvrdí. Pak správní orgán doručuje v souladu s § 19 odst. 8 správního řádu písemnost tak, jako by adresát o doručení na elektronickou adresu nebyl nepožádal – a žádné poučení tedy není nutné (srov. též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 6. 2015, čj. 2 As 202/2014-50 a stejně i odst.[37] a násl. rozsudku Nejvyššího správního soudu, na který stěžovatel odkazoval).

[16] Stěžovatel sice správně namítá, že krajský soud mylně uvedl, že poučení o následcích nepotvrzení přijetí elektronického podání bylo obsaženo i v usnesení ze dne 21. 7. 2014 doručovaném prostřednictvím držitele poštovní licence (bylo obsaženo pouze v usnesení doručovaném na jeho elektronickou adresu), avšak zde se jedná pouze o dílčí vadu rozhodnutí, nezakládající důvod pro zrušení rozsudku krajského soudu, resp. předcházejícího rozhodnutí žalovaného.

[17] Stěžovatel krajskému soudu rovněž vytýká, že se nevypořádal s jeho námitkou, dle níž je irelevantní, zda potvrdil, či nepotvrdil doručení usnesení ze dne 21. 7. 2014, protože nejde o písemnost doručovanou podle § 19 odst. 4 správního řádu, a tedy se na její doručování nevztahuje druhá věta § 19 odst. 8 správního řádu. Krajský soud se s touto námitkou vypořádal na str. 4–5 svého rozhodnutí, kde konstatoval, že ustanovení § 19 odst. 8 správního řádu se vztahuje na doručování všech písemností, nikoliv pouze těch, jež jsou zmiňovány v § 19 odst. 4, přičemž krajský soud v této věci současně odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 8. 2015, čj. 9 As 60/2015-39. Nejvyšší správní soud k této věci dodává, že podle § 19 odst. 4 správního řádu se do vlastních rukou adresáta doručují písemnosti, o nichž tak stanoví zákon. V souladu s § 76 odst. 3 správního řádu se usnesení oznamuje podle § 72 tohoto zákona, tedy doručením do vlastních rukou či ústním vyhlášením. Usnesení proto představuje písemnost doručovanou dle § 19 odst. 4 správního řádu.

[18] Stěžovatel argumentoval včasností podaného odvolání, neboť požádal správní orgán o doručování na elektronickou adresu, na niž však správní orgán prvoinstanční rozhodnutí nedoručil. Podle stěžovatele proto nemohla být odvolací lhůta počítána podle doručení fikcí na adresu trvalého pobytu zmocněnce. Nejvyšší správní soud však z uvedených důvodů shodně jako krajský soud konstatuje, že správní orgán neměl ve stěžovatelově věci povinnost doručovat na elektronickou adresu, a proto tedy doručení tzv. fikcí bylo

doručením řádným. Jelikož odvolací lhůta činí dle § 83 odst. 1 správního řádu 15 dnů ode dne oznámení rozhodnutí, zamítnul žalovaný odvolání podané dne 13. 3. 2015 proti rozhodnutí doručenému dne 15. 9. 2014 coby opožděné zcela správně.

IV.
Závěr a náklady řízení

[19] Nedůvodnou kasační stížnost proto Nejvyšší správní soud dle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl. O věci přitom rozhodl bez jednání postupem podle § 109 odst. 2 s. ř. s.

[20] Vzhledem k tomu, že stěžovatel neměl ve věci úspěch a žalovanému nevznikly žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti, nemají účastníci dle § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 14. června 2017

Zdeněk Kühn
předseda senátu